

Udgivet af Dybvad Realskoles Elevforening

* * *

Juni 1956

Elevforeningen

afholder

ordinær

generalforsamling

på realskolen lørdag den 23. juni

kl. 19,30

med følgende

DAGSORDEN:

1. Formanden aflægger beretning.
2. Regnskabet forelægges.
3. Forslag til forandring af formålsparagraffen.
4. Bestyrelsesvalg.
5. Eventuelt.

Samme aften kl. 20 fester vi i skolens gymnastiksal for IV ml. og rl. efter forhåbentlig vel overstået eksamen. Der bliver som sædvanlig fælles kaffebord med uddeling af kammeratskabspræmier, og vi slutter af med en svingom.

☆ **ÅRSBERETNING.** ☆

Den årlige julefest blev som bekendt afholdt på Flauenskjold kro. Det var i alle måder en vellykket aften i Lodbergs hyggelige lokaler, og det bliver forhåbentlig ikke sidste gang, vi fester dér.

I det forløbne halvår, siden „Ekko“ sidst udkom, er der ikke sket noget af interesse i elevforeningen. Bestyrelsen har afholdt et enkelt møde for at forberede udsendelsen af dette blad.

Som det fremgår af annoncen, afholdes den ordinære generalforsamling på realskolen den 23. ds. Bestyrelsen opfordrer herved alle de medlemmer, der på nogen måde kan, til at komme til stede denne aften. Som bekendt satte D. R. E. sig det mål, fra foreningens start, at skaffe en elev friplads i realklassen. Dette er ikke aktuelt længere, da kommunerne nu betaler skolepengene for alle velegnede elever i mellemskolen og realklassen. Vi må derfor have denne paragraf

slettet eller forandret til andet formål.

Efter generalforsamlingen fester vi så for de elever, der har bestået mellemskole-eksamen. Hr. Poulsen har som sædvanlig gæstfrit reserveret os skolens gymnastiksal.

Der vil i år — efter frk. Hansens forslag — blive uddelt 3 kammeratskabspræmier, således at de to IV ml. får hver sin præmie.

Mens disse linier skrives, er eksamen i fuld gang. Der er ca. 60 elever „oppe“ i år, og deres navne vil blive bekendtgjort i julenummeret.

Vi ville gerne her i „Ekko“ have oprettet en rubrik, der skulle bringe nyheder om vore gamle skolekammerater. Bladet vil sikkert på den måde virke bedre som bindeled og blive modtaget med større interesse. Hvis én eller anden af D. R. E.s medlemmer vil have den ulejlighed at sende os sådanne oplysning-

ger, vil de blive modtaget med taknemlighed og offentliggjort i de følgende blade. Vi kan eventuelt drøfte spørgsmålet på generalforsamlingen.

Nu nærmer ferien sig og dermed også turist-sæsonen. Bestyrelsen har i den anledning modtaget en henvendelse fra en rejselysten gammel elev. Han efterlyser andre D. R. E.'er, som kunne have lyst til en lille tur sydpå. Der findes mange billige rejseselskaber — f. eks. D. V. L. — så en tur evt. til Harzen eller Rhinen skulle ikke være uoverkommelig, især hvis den foretages hen imod slutningen af sommeren. Også dette taler vi nærmere om på generalforsamlingen. Derfor endnu en gang: Mød talrigt op!

Til slut vil vi sige vore annoncører og artikel-forfattere hjertelig tak, fordi de har medvirket til, at bladet kunne udkomme.

Bestyrelsen.

50 ÅR.

Den 30. august fylder skolebestyrer Poulsen 50 år. Hr. Poulsen har i de syv år, han har været knyttet til Dybvad realskole, altid omfattet vor forening med stor interesse og altid beredvilligt stillet både sig selv og skolens lokaler til rådighed for os. — Vi ønsker hr. Poulsen mange gode virkeår endnu til gavn for skolen og vor forening.

På forhånd: Hjertelig tillykke med dagen!

Bestyrelsen.

A TRIP TO USA

Jeg tog realeksamen 1944, afsluttede som 21-årig min uddannelse til børnehav-lærerinde og har siden juli 1952 været leder af en børnehav i Århus.

Jeg er lykkelig for mit arbejde og kunne ikke tænke mig noget andet; men trods det har jeg aldrig glemt, hvad jeg lovede mig selv som 10-årig i Dybvad realskole, da vi lærte om U.S.A. i geografien: Der vil jeg over engang! Mor er født derovre af danske forældre, min bedstefar var dansk præst, og af denne grund havde jeg jo altid hørt en del om staterne hjemme også. Gennem hele min ungdom har det stadig været mit største ønske at komme en tur derover.

Efter at jeg var blevet børnehav-lærerinde og begyndte at tjene mine egne penge, blev der hver måned sat et bestemt beløb i banken med turen for øje; til tiden var det svært at være standhaftig, når der var et eller andet, som penge faktisk burde bruges til, for målet var alligevel så langt ude i fremtiden, men jo længere tid der gik, jo nærmere kom det, og jo lettere blev det at spare. Den 1. april i år havde jeg det meste af, hvad den planlagte tur ville koste mig, — jeg lånte resten hjemme og drog afsted.

Jeg havde fået 1/2 års orlov plus en måneds ferie fra børnehaven og kunne altså blive væk til 1. november, og I kan stole på, at der var spænding og lidt sugen i mellemgulvet, da jeg den 1. april stod på „Stavangerfjord“ og så København blive mindre og mindre.

Turen med den store, norske amerikabåd var en oplevelse; der var over 700 passagerer, alene 350 nede hos os på turist-klassen. I løbet af de første par dage fandt jeg sammen med en flok unge danske og norske emigranter, og vi holdt sammen under hele turen, som varede 10 dage fra København til New York.

Den 25 april gik jeg i land i New York; min morbroder var på kajen for at møde mig og hjælpe mig gennem tolden. — De første 4 dage boede jeg på et hotel lige i nærheden af Fifth Avenue og tilbragte selvfølgelig dagene med at gå fra den ene kendte seværdighed til den anden.

Jeg startede med Frihedsgudinden, hvor man kan komme op i hovedet, 24 etager op, og derefter til De forenede Nationers bygning, som er fantastisk imponerende; the Empire state building (102 etager), Rockefeller centret, the metropolitan museum of art osv., — og om aftenen, når jeg endelig kom i seng, var det ikke alene fodderne, der var ømme af at trave så meget rundt, men ih, hvor havde jeg også ondt i nakken af at kigge op ad alle de skyskrabere.

En aften sent var jeg på toppen af R. C. A.-bygningen, 69 etager, og så New York ved lys; det var en oplevelse at stå højt over byen og se de millioner af reklamelys i alle farver ligge for én's fodder.

— Efter opholdet i New York boede jeg en uge hos familie i Connecticut nord for New York, og

derefter gik turen vest på.

Det første stykke til Detroit foretog jeg i bus, 22 timer ud i ét stræk, kun afbrudt en gang imellem, når vi holdt udenfor en restaurant og fik 20 minutter til at spise i.

I Detroit tilbragte jeg 10 dage, og havde jeg ikke set biler før, så var der nok at se på her; overalt var der store udstillinger med masser af brugte biler, som for mig så flunkende nye ud, og mange var også kun brugt et år eller to; der er jo en hel del amerikanere, især unge, der helst altid skal have den nyeste model, så der skal jo skiftes tit.

Et besøg på en afdeling af Ford-fabrikkerne

var selv for mig, der aldrig har været særlig interesseret i biler, en mægtig oplevelse, og senere så jeg Ford-musæet, hvor Henry Ford har samlet en utrolig masse sammen i én kæmpestor bygning, selvfølgelig masser af gamle biler, men også 5—6 gamle lokomotiver, en hel række jernbanevogne, flere flyvemaskiner, over 50 dampmaskiner og — ja jeg kunne blive ved at remse op.

En dag kørte vi op til Carunna i Canada, hvor jeg besøgte Hans Lødberg og familie.

Efter besøget i Detroit tog jeg toget til St. Paul, Minnesota (staten med de 10,000 søer) — over Chicago — hvor jeg desværre kun havde nogle få timers ophold, men det var dog nok, til at give mig et lille indtryk af, hvor stor byen var.

Fra St. Poul gik turen syd på i Minnesota, helt ned til en lille by „Alden“ på ca. 700 indbyggere. I denne by havde min mor boet, fra hun var 8 til hun var 21 år, og hun rejste lige derfra og til Danmark, så dér boede alle hendes ung-

domskammerater, og alle ville jo se Christines datter, så jeg fartede fra det ene selskab til det andet i den uge, jeg opholdt mig der, — 4 5 steder pr. dag! Det var mærkeligt at møde alle de mennesker, som for kun havde været fremmedartede navne for mig. — mærkeligt at blive standset på gaden af hvert andet menneske, for de ville da så gerne hilse på pastor Gregersens barnebarn, —

mærkeligt at gå rundt i min mors barndomshjem, en stor trævilla;

— ja, de fleste huse i Amerika er forovrigt af træ, mest selvfølgelig på landet og i villakvartererne i byerne; men træ er jo heller ikke så kostbart et materiale derovre som herhjemme.

Efter opholdet i Alden tog jeg igen tilbage til St. Paul og derfra helt ud vest på til Seattle i staten Washington, den nordvestligste af staterne, en togrejse på næsten to døgn, en lang og lidt anstrengende rejse; men der var nok at se på hele tiden: byer, søer, floder, sto-

re, ufrugtbare sletter, vandfald og bjerge, alt sammen nyt for mig fra det lille Danmark, for havde jeg ikke vidst det før, blev jeg klar over det derovre, at det er et lille land, vi bor i. Staten Washington, som egentlig ikke synes særlig stor på landkortet, er 4 gange så stor som hele Danmark.

Derude vest på boede jeg fast hos nogle gode venner i byen Kent 20 miles syd for Seattle, i 3½ måned, og jeg tror ikke, der er meget, der er værd at se i den stat, som jeg ikke har set, plus en tur til Portland, Oregon, syd for Washington, og en tur til Victoria, Vancouver Island, Canada.

Man spadserer ikke gerne derovre, endsige cykler, det er forbeholdt børnene (jeg så kun 2 voksne på cykle i det halve år), og

når børnene cykler, foregår det på fortovene,

— det er alt for farligt at cykle på gader og veje mellem bilerne.

Den bil, jeg kørte mest i derovre, var en model 1955, Oldsmobile

88, grøn og hvid — og dejlig, og i denne bil kørte jeg i de 3½ måned over 12.000 km, så jeg kom da en del rundt.

— En stor oplevelse var det første gang, jeg havde fodderne i Stillehavet, det var en af de ting, jeg havde glædet mig meget til; men jeg blev egentlig ikke særlig imponeret, det mindede mig faktisk i høj grad om Vesterhavet.

En anden ting, jeg mindes med stor glæde, er alle de ture, vi gjorde op i bjergene, mest op i Mt. Rainer nationalpark, kun ca. 80 miles (130 km) syd for Seattle.

Mt. Rainer er USA's højeste fritliggende bjerg (ca. 14.000 fod), og hvad der var af søer, vandfald og skønne udsigtspunkter i denne nationalpark, er ikke til at beskrive.

— En helt anden ting, der også er en oplevelse for en dansker, er at komme i

en udendørs biograf.

d. v. s. man bliver siddende i bilen, får en højttaler ind gennem vinduet og har en fin udsigt til en kæmpe-billedskærm; det løser et af deres store problemer derovre, nemlig parkerings-problemet, som bliver værre og værre.

— Som børnehaver-lærere kunne jeg selvfølgelig ikke dymig, men måtte se nogle børnehaver og havde flere steder på vej tværs over staterne lejlighed til at besøge sådanne, både børnehaver og skoler, og det var meget interessant; men ikke så lærerigt, som jeg havde ventet; vi er vældig godt med på dette felt herhjemme i dag.

Og så til de hjemlige strande.

— Den 12. september startede jeg igen ostpå og nåede ad samme rute, bortset fra en afstikker ned til Fort Dodge, Iowa, tilbage til New York den 10. oktober, og efter atter at have beundret — og forundret mig

TANKER

i eksamenstiden!

Ja, nu står vi ved en skillevej, og porten, som smækker i bag os, vil ufejlbarligt sætte et punktum for et af de lykkeligste afsnit af vort liv.

Fra nu af bliver vi sikkert nødt til at indføre lidt alvor og prøve om vi kan stå på egne ben. Engang imellem har vi vist allesammen været kede af skolegang og lektiehæning; vi ville meget hellere være fri for denne tvang og bruge vor tid til noget andet; men nu, da vi kan se til enden, er vi alligevel glade over, at vi har gennemført det og kun mangler et sidste nap, før vi er færdige til at springe ud i livet.

Når vi i denne tid tænker tilbage på de år, vi har gået i skole, dukker der forskellige erindringer op, mest glædelige eller morsomme; de sorgelige forsvinder heldigvis i mør-

over denne kæmpeby, men også fryded mig over, at jeg ikke boede dér, forlod jeg med samme norske båd „Stavangerfjord“ den 14. oktober igen dette forjættede land, hvor jeg efter alle disse år havde fået mit største ønske opfyldt og havde holdt alle tiders bedste ferie.

Efter en nogenlunde overfart, bortset fra de to første dage, som var temmelig skrappe, nåede vi til Oslo den 24. oktober i rigtigt julevejr, og den 27. var jeg atter hjemme i Dybvad.

— Og så snart jeg har min gæld fra denne tur afbetalt, starter jeg igen med at spare til en ny billet „over dammen!“

Elisabeth Osterland.

ket. Vi kommer i tanker om de årlig tilbagevendende festdage som skoleudflugter, skovture, idrætskamp mod andre skoler, skolefester o. s. v., og vi tænker på de talrige spillopper, vi har lavet til glæde for os selv og til ærgrelse for lærere og lærerinder.

Men midt i disse dejlige minder er der dog også iblandet et stenk af misundelse overfor de mindre klasser, som endnu i nogle år har lov til at nyde alt dette, vi ikke mere får lejlighed til at medvirke i, og jeg tror, vi alle på bunden er kede af at forlade vor skole, som nu i så mange år har været en del af vor daglige tilværelse.

Solveig.

Når lyset er i uorden —
ring til

HØRBY-
Elektrikeren
KLESTRUP-AVENYEN 48
TELEFON 48

Fritz Hansen
Præstbro
tlf. 15

Hallo, Hallo, ICELAND KALDER!

Ja, sådan lød telefonen hin lørdag morgen den 28. maj 1955, da jeg stod overfor at skulle rejse til Island om søndagen, og hvor jeg gennem telefonen fik besked om, at min billet var sendt til København, og at jeg kunne afhente den på det islandske flyveselskabs kontor inde på Vesterbro.

Jeg havde nemlig forinden fået plads på „Institute for experimental Pathologi“ i Reykjavik, nærmere betegnet som seruminstitut, som assistent til en løn af 2500 islandske kroner om måneden foruden kost, logi og vask. Meget godt, synes jeg, for i Danmark tjente jeg i det mindste ikke 1100 kr. om måneden foruden kost og logi.

Flyveturen herop skulle blive en af mine store oplevelser,

en tur med en af de store firemotorers flyvemaskiner, og vejret var det bedste for sådan en tur. Vi fløj ind over Fyn og Jylland. — Hvor var det lille og kønt at se helt deroppe fra; alt var grønt og blomstrende, et meget smukt syn. På resten af turen var der ikke meget at se, kun havet. Jeg så dog et glimt af England; men Færøerne så jeg i nærbillede, og de var meget kønere, end jeg havde forestillet mig. Men så kom rejsens mål endelig tilsynede ude i horisonten, og dette var et særsyn, at

man på én gang kunne se både sne, frodige græsmarker og blomstrende haver.

Jeg blev afhentet på flyvepladsen af min chef, som var kørende i et stort dollargrin, en Desoto, model 1955, og jeg blev meget forundret, da jeg blev tiltalt på dansk; men

jeg skulle snart opdage, at næsten alle de lærte hoveder her på institutet kunne tale dansk, idet de har studeret i Danmark, så jeg „går næsten“ halvt i Danmark og halvt på Island.

Mit arbejde her er mangeartet, jeg assisterer altid ved operationer af får, og når vi taper blod af hestene. Vi har 25 heste, som årlig bliver tappet for mellem 25 og 30 liter blod, der bliver brugt til fremstilling af serum. Men ellers har vi en hel del dyr, der skal passes:

6—700 hvide mus, 300 marsvin, 50 hamstre

og en del kaniner, foruden hestene, men de går ude det meste af året.

Ellers kører jeg en del i byen; jeg har en ny jeep at køre i, og den har jeg ligeledes til min private kørsel efter fyraften. Vi har 5 biler her, alle næsten nye. Jeg kan også godt blive udsat for at blive sendt 2—300 km ind i landet efter et par syge får; på denne måde får jeg set en del af landet, som jeg måske ellers ikke ville få lejlighed til.

— Island og islændinge er slet ikke det, som jeg havde forestillet mig: om end ikke primitivt, så dog ikke så langt fremme, som vi er i Danmark. — Men jeg skulle få noget andet at se; ja rent bortset fra vejene heroppe, så tør jeg nok sige, at de er fuldt ud lige så moderne som vi danskere.

Jeg kalder Island det lille Amerika, for det hele heroppe er så amerikaniseret.

Vejene f. eks vrimler med store, amerikanske dollargrin og jeeps. — Jeep'en findes i tusindvis heroppe, men den er også fordelagtig til det terræn, som findes. Asfalterede veje

findes ikke udenfor Reykjavik, grunden hertil skyldes de meget store afstande i forhold til det meget lille indbyggerantal. Jeg kan således nævne, at i en kommune som Tingvalla, næsten lige så stor som Hjørring amt, er der kun et indbyggerantal på ca. 25. Det er derfor kun ganske få steder der er bro over elvene, men der skulle også mange broer til, såfremt alle passager skulle forsynes. Jeg kan således nævne en by som Agranæs, hvortil der er ca. 35 km i luftlinie fra Reykjavik, er der ad vejen 150 km, idet man skal udenom en fjord, som skærer 60 km ind i landet, Borgafjord, så bred og så dyb, at de største amerikanske skibe kan søge ly herinde.

Det er også herinde, hvalerne bliver halet i land og parteret.

Jeg så forøvrigt en „lille baby“ på 50 tons blive halet i land heroppe.

Jo, Island er nok værd at spendere om sommerferie på; her er mange mærkværdigheder at se. Inde i landet kan man godt finde gamle jordhytter endnu. Og så er der de varme kilder, hvorfra Reykjavik bliver forsynet. Der er mange kilder, der er meget aktive, f. eks. Geysir har jeg set springe 30 meter til vejrs. Det er mærkeligt, men smukt, og Geysir kan endda sende vandet helt op i en højde af 120 m.

Så er der de meget smukke vandfald og som er Islands kraftkilder. Men dette til trods er El-strommen meget dyr, idet alle kraftværkerne er forholdsvis nye.

Dernæst er der vulkanerne, men de er knap så aktive i denne tid — heldigvis. Jeg har været oppe på vulkanen Hekla; lavaen ligner slag-

ger, de er blot røde, — et udmærket vejmateriale; de bliver da også benyttet meget til dette formål.

Fjeldene — ja Island er faktisk et eneste stort fjeld, — dem er der mange af, og i mange former, adskillige fuldstændig lodrette, og så ligner de store, flotte bygningsværker; mange steder er der huler ind i fjeldvæggen, jeg har været inde i én, hvor man kunne tage sig et varmt bad i vandet fra en kilde i nærheden.

— Islændingene er meget flinke, gæstfrie og glade mennesker; men sproget er noget for sig, meget vanskeligt, synes jeg; jeg forstår det udmærket nu, men jeg får næppe lært at tale det helt rigtigt. — de krøller magter min tunge ikke. Til slut vil jeg bringe en hilsen til klassekammerater fra de første skoleår

fra en ung pige, jeg traf her i Reykjavik lige efter november, nemlig Karen Schröder fra Voer, som fra november havde fået plads i huset hos en sparekassedirektor.

Venlig hilsen fra
Elving Nielsen.

Benzin - super . diesel

hold ind til

BP

v.Brugsen i Flauenskjold

og hils på

Gunnar Jørgensen.

Alt på

TRYK

fra

Dybvad Bogtryk.

Militærtjeneste

I SØVÆRNET

Efter godt et års militærtjeneste er jeg blevet opfordret til at skrive en artikel til „Ekko“ om forholdene indenfor forsvaret, set med mine øjne. Det må dog blive en skildring af søværnet alene, da man for at få et sandt billede af de øvrige tjenestegrene må gå til én, der har aftjent sin værnepligt dér.

NÅR MAN STILLER TIL SESSION, får man lov til at ytre ønske om, indenfor hvilken tjenestegren man vil være. Hvis det er muligt — på grund af civilt erhverv, uddannelse og fysisk duelighed — bliver der taget hensyn til éns ønsker.

Det var sikkert dette forhold, der gjorde sig gældende, da jeg blev taget til — ikke som jeg ønskede: flåden — men kystbefæstningen. Jeg søgte den gren af forsvaret, fordi den byder sine folk meget større chancer for at komme lidt rundt i verden, og hvorfor ikke forsøge at få så meget ud af det, når man alligevel skal være der i 16 måneder eller mere. Ikke mindst havde jeg tænkt på Grønland. Her har den danske marine en base i Grønne-dal, der ligger ved samme fjord som lvgigtut. Hvis man er så heldig — nogen vil sikkert sige uheldig — at blive sendt til Grønland (de fleste kommer der frivilligt), får man for det første kun 1 års tjenestetid, og i 9 måneder af dette år får man 8 kr. pr. dag; og for det andet vil man få den oplevelse at se denne imponerende fjerne landdel.

Jeg har talt med flere faste befalingsmænd, som har været på Grønland, og alle vil de gerne tilbage. Jeg kan forøvrigt fortælle en

lille oplevelse, som en bekendt har haft deroppe og som måske kan give andre tanker:

Der var kommet et U. S.-orlogsfartøj ind til basen for at få ferskvand. — Grønne-dal er et af de få steder på Grønland, hvor der er ubegrænsede mængder af ferskvand året rundt. — Om aftenen var der naturligvis samvær med de fremmede, og her havde en amerik. befalingsmand spurgt en dansker, hvorfor de egentlig havde en base her. Danskeren svarede, at det vel mest var for at vise amerikanerne, at Grønland endnu ikke var deres. Det forbausede den anden kolossalt. Han havde gået med den overbevisning, at Grønland siden krigen havde tilhørt U. S. A. Danmark havde han nok hørt om, men aldrig rigtig været klar over, hvor på kortet det lå. Den stump, der stak op fra Tyskland, havde han regnet for en tysk halvø. — Man får håbe, at denne mand har været døven i skolen, og ikke, at dette er den almindelige opfattelse i U.S.A.

— Skulle chancen for at komme med til Grønland glippe, var der stadig den trost, at flåden kun har 14 mod de andre grenes 16 måneders tjenestetid.

JEG KOM TIL SØVÆRNET,

men uden chance for at opnå noget af det, jeg havde tænkt mig.

Indkaldelsen kom 14 dage før mødedagen og lod på Holmen, København. Her bliver alt personel lægeundersøgt og klædt på og bliver så sendt til de forskellige tjenestesteder. I øjeblikket eksperimenterer man med at iklæde mand-skabet på det tjenestested, hvor de skal ligge, hvorved man sparer en del transport.

Første gang, man klæder sig i en marineuniform, skal man så at sige bruge al den fantasi, man har, for at finde ud af de snorer, bændler, knapper o. m. a., som findes. Et held for beklædningsmagasinet er det, at de fleste er mer eller mindre trykket af situationen, for ellers ville de få mange ubehagelige sandheder at høre.

Op i busser, ud ad landevejen, — ingen véd, hvor turen går hen. Man blot gætter og får først vished, når kursen tager en sådan retning, at der kun er mulighed for ét enkelt sted. For mit vedkommende blev det Arresodal i Nordsjælland.

ET GELED EFTER HØJDE!

Den dag tager det 1 time, 2 uger senere 1 minut. Man får et nummer, og dermed er den sidste rest af det civile taget af én. Man bliver „hunset og tunset“ med, og når de har fået den vilje om at være ligeglad med deres råben og skrigen, som man tog med hjemmefra, pillet ud af én, begynder man straks at tælle dagene til hjemsendelsen. At denne vilje til at tage det hele lidt fra oven så kommer af sig selv lidt senere igen, er en anden ting. Man kan vist ikke sige andet, end at det er godt, det forholder sig sådan, for skulle man tage sig alt nær, så ville man ikke have det godt med sig selv ret mange dage af de 16 måneder.

Efter at vi var blevet inddelt i troppe, blev hver trop ført til det telt, hvor de skulle tilbringe de næste to måneder. Lidt efter kom den oversergent, som skulle være vor tropsfører. Man kan just ikke påstå, at han så venlig ud, og vort indtryk forvandlede ikke, efter at han havde præsenteret sig og sluttet sin „velkomst“tale med:

„Jeres forældre og søskende skal I komme til

at glemme, men mig! mig skal I fanden brodere mig aldrig glemme! Aldrig nogensinde!“

Det kan vel nok siges at være en nogen hård velkomsthilsen at få; men sådan er det den første tid; der bliver taget „gas“ på én efter stor målestok.

Den samme mand, som havde forskrækket os så eftertrykkeligt den første dag, var vi parat til at gå gennem både ild og vand for en måned senere, fordi vi måtte respektere mandens evner som soldat og fører.

Disse to måneders eksercerskole i Arresodal var en tid, hvor der var fuldt op at gøre samtidig med, at man blev omstillet fra det civile livs tagen hensyn til det militære livs „kæft, trit, retning!“

Men ét er eksercerskole, noget andet de 14 efterfølgende måneder.

ET HELT AFSNIT FOR SIG

danner forholdet til éus ligemænd: kammeraterne. Der kommer meget godt ud af kammeratskabet, men det har også sine skyggesider. Når man bor 16 mand i et telt, hvor der er meget lidt plads, spise sammen, arbejder sammen, ja kort sagt: lever hele sit liv sammen med disse 16 mennesker, så kræver det en hel del snidighed i sindet, for at det kan gå. Men man må indstille sig på det, for gør man ikke det, går det let ud over én selv. Jeg kan nævne et eksempel fra min egen trop:

Der var én — civilerhverv kan udelades, — som var meget renlig: det var ved at blive en sygdom hos ham, tror jeg. Han smurte sig ind i creme og sprit både for og bag og vaskede sig ofte op til ti gange om dagen. Han skilte sig derved ud fra flokken; og de gange, han fuldt påklædt er blevet lagt i vaskerenden, mens alle haner var åbnet (april måned og i fri luft!) eller vågnede om mor-

genen med ansigtet smurt ind i skosvætte, de er ikke få. Det var temmelig hård kur, men den gav også resultater. Et par uger efter, at fyren havde været i ren-den første gang, forsvandt hans overdrevne renlighed.

— Nu er det jo en kendt sag, at soldatersnak ikke altid er lige kemisk rensset hverken for grovheder eller sjofelheder. Jeg tror, disse to ting er en følge af, at så mange bliver lukket sammen. Den ene vil overgå den anden i præstationer, både i én og anden retning.

Hen imod slutningen af eksercerskolen bliver mandskabet stykket ud til den specielle tjeneste, som hver enkelt skal forrette resten af deres tjenestetid. Jeg selv blev sammen med 4 mand af kompagniet sendt til Hornbæk på forskole til sergentskolen.

Vi blev kaldt frem en dag, og kompagniførerens ord var:

„TO ÅR PÅ BRILLEN, TRÆD IND!“

I modsætning til haren tager man ved søværnet kun folk med real-eksamen eller en eksamen, der ligger højere. (Jeg håber ikke, jeg med denne oplysning vil medvirke til at formindske tilgangen til Dybvad realskole).

Overgangen fra Arresodal til Hornbæk var kolossal. De nye kammerater var anderledes. Der kunne tales om andre ting end motoreykler og piger. Befalingsmændene brugte også andre gløser. Bordene blev dækket med rene hvide duger hver dag, og skafningen skulle foregå med kniv og gaffel. — Altsammen ting, der betyder noget i det daglige. Til gengæld blev der også krævet en del af os, når den tid var.

Vejret gjorde også sin del til, at tiden i Hornbæk blev så fin, som

den var. Hver dag startede med en dukkert i Kattekat, så der gik ikke mange øjeblikke, før man var vågen.

Alting får en ende. Det fik tiden i Hornbæk også. Af vi 20 mand, som kom derop, blev vi 15 sendt på sergentskolen i København.

Denne del var rent teoretisk med undtagelse af gymnastiken. Vi kunne allerede nu mærke, at forholdet til befalingsmændene blev et andet. Der blev mere lighed, næsten kammeratskab.

Denne del, der var den rigtige sergentskole, varede 6 måneder, og et lille år efter, at vi blev indkaldt, blev vi udnævnt til sergenter og sendt til de forskellige tjenestesteder. — Jeg kom til Langelands-fortet.

IGEN NOGET NYT!

Nu stod man ikke længere i geledet, men foran og skulle til at se sagen fra en anden side. Og der ER en anden side, som også fortjener at blive belyst.

En befalingsmand står ret svagt i dag, efter at den demokratiske ånd er blevet tvunget ind i forsvaret. Hvis de menige kendte lovene, ville de opdage, at de på mange områder havde den på deres side; men de fleste kender den ikke før langt hen i tjenestetiden, og derfor bliver de udnyttet fra den første dag.

Mange vil sikkert også synes, at en befalingsmand kunne tale venligt med sine „basser“ og få nøjagtigt det samme ud af det. Han gør det imidlertid ikke, for så snart en deling opdager, at de har det godt, bliver de helt umulige. Tøjlerne skal være stramme fra den første dag, desuden skulle der være større mulighed for befalingsmændene til at belønne vel udført arbejde med frihed og det modsatte med frihedsnægtelse. Det er det ømeste punkt for „basserne“.

Forøvrigt er det min personlige mening, at enhver ung mand har godt af den tid, han er „inde“; blot mener jeg, at de 16 måneders tjenestetid, hvoraf en stor del bliver drevet hen, burde nedsættes til ca. 1 år, i hvilken tid man havde en chance for at beskæftige mand-skabet, hvorved man kunne undgå al den skadelige lediggang, som i dag findes indenfor militæret.

Aage Winther Olesen.

Et fotografiapparat

er en god eksamensgave —

Køb det hos

Søren Jensens Eftfl.
Flauenskjold

Altid de nyeste
TAPETER

får De bedst og billigst hos

Chr. Fynbo

farve- og tapethandel
Præstbro - telefon 43.

Præstbro
Cykleforretning

Præstbro - telefon 39

Cykler - knallerter - symaskiner
— reparationer —

URE . OPTIK
LEIF CHRISTENSEN
FLAUNENSKJOLD

Overgang???

Det største udvalg —
Den bedste vare —
Den billigste pris.

KNUD JENSEN

Manufaktur - herreekviperung -
trikotage.

Telefon Flauenskjold 79.